

muligt, men jeg tør ikke sige noget bestemt derom. Jeg anser det for en af de aller vanskelige, alvorligste Ting at fremme. Det er ingen Sag at sige: Vi ville have den frem, men det er en alvorlig Sag at fremme, og at tage Ansvar for at komme med Forslag; men den skal for Resten ikke blive glemt for Regeringens Vedkommende; jeg tør ikke sige noget om, hvorledes Opgaven kan løses. Der er ganske alvorlige Vanskeligheder til Stede. Det er som sagt klart, at det ikke vil kunne nytte at udarbejde særlige Forslag for Kjøbenhavn, komme med særlige Regler for Kjøbenhavn, som gaa i et ganske nyt Spor. Det vilde ikke nytte det mindste; thi derom vilde man sige, at det kunde ikke bruges. Man vil altsaa ikke opnaa noget alvorligt derved, og derfor er det naturligt, at man ikke er gaaet til noget nyt paa den kjøbenhavnske Skattelov.

Der kan naturligvis være forskellige Meninger, om Udrykene i Lovforslaget helt igennem er heldige, og det kan gerne være, at der burde have været brugt noget længere Tid til Forberedelse af Forslaget; thi det var noget sent, at jeg kom til det Skøn, at de maatte frem. Der kunde naturligvis have været Tale om at overveje om man ikke kunde have undgaaet det ved at gaa andre Veje, og jeg skal indrømme, det var i en temmelig sen Stund, at Sagen blev sendt til Kjøbenhavns Magistrat. Der har den imidlertid været, og jeg tror, at naar den ikke har været i den samlede Kommunalbestyrelse, i Borgerrepræsentationen, er det, fordi der har manglet Tid dertil, og i saa Henseende skal jeg erkende, at jeg ogsaa har et Medansvar med Magistraten, og det faar man saa bære; men Magistraten har i og for sig ønsket Lovforslaget fremjat, som det foreligger her; altsaa nogen Støtte har jeg dog hos Kjøbenhavns Kommune. Nu kan jeg meget godt forstaa, at der er enkelte Bestemmelser i nærværende Lovforslag, som falde ærede Medlemmer for Brystet, og man kunde jo sige: hvorfor ikke benytte Lejligheden til at rette dem. Der har imidlertid været vidtløftige, indgaaende Forhandlinger om Lovforslagets Bestemmelser, men jeg skal ikke komme ind paa dem; thi jeg tror ikke, det har særlig Interesse, da man ikke vil kunne komme frem ad disse Veje, men der er ganske vist et Par Bestemmelser, man med nogen Føje har bestaaet sig med.

Den ene er fremdraget af det ærede kongevalgte Medlem, nemlig de 3 pCt., og det er jo ganske vist abnormt, at medens samtlige Kommuner i Landet, Kjøbenhavn undtaget, kunne bestaae paa Formue og

Lejlighed, hvad de behøve, saa er Kjøbenhavns Kommune bunden ved en Norm af 3 Procent. Ud over den maa der ikke gaa. Hvorfor man i sin Tid er gaaet dertil, ved jeg ikke. Der er forskellige Meninger, om man burde søge Anledning til at hæve Bestemmelsen eller ikke, vistnok ogsaa indenfor selve Kommunen; men jeg har ikke trøpet, at det var rigtig at foreslaa den hævet, fordi man da vilde rejse en hel Del andre Spørgsmaal. Skulde den hæves, skulde det efter min Mening ikke være derved, at man satte 4 eller 5 pCt., men derved, at man flettede Tallet ud og stillede Kjøbenhavn lige med andre Kommuner, der som sagt frit kunne staae over, hvad de behøve, at lægge over paa Formue og Lejlighed. Smidlertid maa det ogsaa erindres, at Forholdene i Kjøbenhavn ere noget særlige. Det ærede kongevalgte Medlem (Kaiser) nævnte Kjøbenhavns Udgiftsbudget — det var vistnok for næste Aar —. Seer har tilføjet dertil for mig ikke det for næste Aar, men det for indværende Aar; der er Indtægterne anslaaede til noget over 9 Millioner — jeg bruger runde Tal — deraf tilvejebringes ved Skatter og Afgifter noget over 7 Millioner. Altsaa Kjøbenhavn har et Par Millioners Indtægt ad andre Veje. Af disse Skatter udgør Indkomstskatten omtrent 3 Millioner, altsaa $\frac{3}{7}$ af Stattebeløbet. Kjøbenhavn har fastholdt det efter min Mening ret heldige, at dens Indtægtsstat er en Hjælpestat og ikke en Hovedstat, det er endnu en Hjælpestat, idet der er 4 Millioners Beskatning paa anden Maade; det er vist fra et kommunalt Standpunkt ret heldigt. Selvfølgelig udredes disse 4 Millioner ogsaa af Beboerne. Beboerne udrede altsaa 4 Millioner paa anden Maade og 3 Millioner ved Indkomstskat, men ærede Medlemmer ville altid høre Tale om Indkomstskatten ikke om de andre Skatter. Kjøbenhavn er i saa Henseende ogsaa anderledes stillet end de andre Kommuner, idet Skatter og Afgifter blive normerede paa anden Maade: i Købstæderne, hvor man søger at komme bort fra alting uden den personlige Skat, som nu virkelig er den trykkende alle Vegne. Derfor er naturligvis Trangen til at gaa til Forandring af dette Forhold ikke saa stor her, som den vilde være andet Steds, fordi som sagt af de 9 Mill. Kr., som Kjøbenhavns Indtægt udviser i det Aar, jeg har nævnt, tilvejebringes kun omtrent $\frac{1}{8}$, 3 Millioner, gennem Indkomstskat. Derfor kan det noget bedre forsvares at blive staaende ved dette Forhold. For Resten, hvis der var fremkommet Ønske om at faa det forandret, vilde jeg være meget tilbøjelig til at fore-